پهريدارڻ

پاڙيسرڻ! الاجي ڇا ڪري وڏو آهي تو! لڳي ٿو هيءَ سالن جي پراڻي ڌرتي - منهنجو من - ڪنهن نئين سر ڪيڙي وڏو آهي. ڪڏهن سمجهان پيو، منهنجين اکين وٽ مشعال پيئي ٻري، منجهس روشني نه آهي ٿي پر تنهن به منجهانس گهٽ ڪونهه، ٿو اچي. ڪڏهن سوچيان ٿو، راهه، ڇا تو ڏيکاري آهي، انکي ختم ڪندي ڪندي ڪيتي هن مشعال اڳيان پرواني جيان سڙي ڀسم نه نه ٿي ويندس؟

خير، ٿوسان من چلڻ وينو آهيان. سوچيان پيو، هي سڀ الاجي تو تائين پهچندو الاجي نه. پوءِ به لکڻ کان قلم رکجي نه ڪونهه ٿو.

ان ڏينهن جي ڳالهه اچي ياد پيئي آهي، جنهن ڏينهن اسين هن جڳهه ۾ اچي وينا هئاسين. عجيب ڦڙتيءَ سان تون پنهنجو پاڻ پهاڙي، ڏول وغيره پهچائي ويٺينءَ ۽ روئي به ڪٽي آئينءَ. تڏهن منهنجي استريءَ ديا توکان پڇيو هو، ”کهڙي ناتي هيتري خاطرداري ٿي رهي